

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoV/10/2023
Identifikačné číslo spisu:	9519100166
Dátum vydania rozhodnutia:	10.02.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:9519100166.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Františka Moznera, JUDr. Petra Paludu, JUDr. Martina Bargela a JUDr. Patrika Príbelského, PhD. v trestnej veci obvineného M. L. pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 10. februára 2026 v Bratislave o dovolaní obvineného M. L. proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. júna 2020, sp. zn. 5 To 1/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného M. L. odmieta.

Odôvodnenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 25. júna 2020, sp. zn. 5 To 1/2020, podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obvineného proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu zo 16. septembra 2019, sp. zn. BB-3T/21/2019, ktorým bol obvinený uznaný za vinného z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe, že

«dňa 9. augusta 2017 v čase o 12.51 hod. v P. na ul. H. č. XXX/XX v priestoroch výcvikového zariadenia, ktoré sa nachádza na prízemí budovy ubytovne Policajného zboru ponúkol presne nezistený úplatok M. U. v postavení odborného referenta špecialistu Výcvikového zariadenia vodičov oddelenia autodopravy Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Centra podpory Košice za to, že mu vystavil povolenie na vedenie služobných cestných vozidiel bez toho, aby riadne absolvoval zdokonaľovacie odborné školenie a úspešne vykonal testy».

Špecializovaný trestný súd mu za to podľa § 333, § 36 písm. j) a § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienenečne odložil za súčasného určenia skúšobnej doby podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona na 18 mesiacov. Obvinenému podľa § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona uložil aj peňažný trest vo výške 500 eur a v prípade, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu zároveň uložil trest zákazu činnosti spočívajúcej vo výkone zamestnania,

povolania, postavenia alebo funkcie orgánu verejnej moci na 5 rokov.

Obvinený podal dovolanie proti tomuto rozhodnutiu najvyššieho súdu ako i jemu predchádzajúcemu konaniu z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku.

K prvému z uplatnených dovolacích dôvodov obvinený uviedol, že v pôvodnom konaní nedostal odpoveď na svoju námietku ohľadne nezákonnosti vyhotovenia obrazovo-zvukových záznamov, spočívajúcej v „poruche“ ich zápisu na technickom zariadení (čo bolo jej príčinou). Prvostupňový súd zároveň 22. augusta 2019 odmietol jeho návrh na doplnenie dokazovania za účelom ozrejmenia tejto okolnosti. Obvinený poukázal na neúplnosť prepisov vyhotovených z týchto záznamov, a to konkrétne na prílohu č. 16 k ČVS: PPZ-ZPČ-OZPČV1-340-001/2017, v ktorej sa uvádza, že: „Vzhľadom k interiérovým a situačným podmienkam nie je možné zo zvukového záznamu vyhotoviť úplný a presný obsah rozhovoru“. Ani to však podľa názoru obvineného nebolo prekážkou prehratia tej časti záznamu na hlavnom pojednávaní, ktorá ho má usvedčovať z trestnej činnosti. Nezodpovedaným tak ostalo, prečo v zmysle príkazu sudcu pre prípravné konanie nebol vykonaný obrazovo-zvukový záznam po dobu troch mesiacov (od 12. júna 2017), ale len po dobu 2 mesiacov (do 15. augusta 2017). Špecializovaný trestný súd sa v tomto ohľade nezaoberal skutočnosťami vyplývajúcimi zo správy Prezídia Policajného zboru z 10. septembra 2019, že k poruche pri zápise záznamov a strate dát došlo chybou na technickom zariadení. Ak teda príčina uvedenej poruchy spočívala v technickom zariadení, obvinený si nevie vysvetliť, ako sa táto chyba sama odstránila a následne došlo k ďalšej poruche na technickom zariadení. Ak súd zistil, že vzhľadom na interiérové a situačné podmienky nebolo možné zo zvukového záznamu vyhotoviť úplný a presný obsah rozhovoru, tak podľa obvineného aj zvukový záznam vyhotovený 9. augusta 2017 od 12.50.51 hod. do 12.53.32 hod. v kancelárii č. 3 ubytovne Policajného zboru na Popradskej ulici v Košiciach je nezákonný.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku má podľa obvineného naplňať, že odvolací súd sa nezaoberal tým, že na hlavnom pojednávaní nebol oboznámený príkaz sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu z 18. mája 2017, sp. zn. BB-ŠTS-V-403-1/17/Ntt-33, za účelom zistenia, či toto rozhodnutie nebolo vydané iba formálne - bez uvedenia konkrétnych skutočností, a teda v rozpore so zákonom.

Obvinený ďalej namietol, že Špecializovaný trestný súd v znení skutku zmenil predmet úplatku z „fľaše alkoholu“ na „presne nezistený úplatok“, čo nasvedčuje tomu, nemal ustálenú podobu inkriminovaného úplatku, a preto ho mal v zmysle zásady in dubio pro reo oslobodiť spod obžaloby.

Obvinený v tejto súvislosti uviedol, že sa riadne zúčastnil školenia, absolvoval testy a záznam, na ktorom súd založil jeho odsúdenie, zachytáva situáciu, keď si prišiel po kupón.

Z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd po vyslovení porušenia zákona v relevantných ustanoveniach zrušil napadnuté rozhodnutie, jemu predchádzajúci rozsudok súdu prvého stupňa ako aj všetky na ne nadväzujúce rozhodnutia, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a Špecializovanému trestnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd ako súd dovolací po zistení, že dovolanie obvineného spĺňa všetky formálne podmienky podľa § 382 písm. a), b) a d) až f) Trestného poriadku, sústredil svoju pozornosť na jeho vecnú stránku a dospel k záveru, že mu nie je možné vyhovieť, nakoľko zrejším spôsobom nespĺňa dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolanie si nemožno zamieňať s odvolaním, ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého typickou vlastnosťou je zúžený okruh otázok - dôvodov, ktoré môžu byť (za splnenia ďalších podmienok) predmetom súdneho prieskumu. Výpočet týchto dovolacích dôvodov je vymedzený v § 371 ods. 1 až 3 Trestného poriadku, pričom pre obvineného, generálneho prokurátora a osoby uvedené v § 369 ods. 5 Trestného poriadku sú dostupné len dôvody obsiahnuté v prvom odseku tohto ustanovenia.

Pokiaľ ide o východiská, s ktorými najvyšší súd pristupuje k posudzovaniu jednotlivých dovolaní, jeho viazanosť dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2 a § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov vymedzených v § 371 ods. 1 až 3 Trestného poriadku, ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol [rozhodnutie najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 120/2012]. Dovolateľ teda musí špecifikovať, ktorú časť rozhodnutia napáda (či spochybňuje zákonnosť rozhodnutia ako celku alebo len niektorý/é z jeho výrokov a prípadne aj konanie, ktoré predchádza tomu zodpovedajúcej časti) a v nadväznosti na to uviesť konkrétne chyby, ktoré majú zakladať nezákonnosť dotknutej časti rozhodnutia. To znamená, že zodpovednosť za kvalitu dovolania znáša sám dovolateľ, keďže iba ten určuje rozsah a hĺbku posudzovania veci dovolacím súdom. Inými slovami dovolací súd nemôže na seba preberať vlastnú aktivitu dovolateľa a iniciatívne zisťovať chyby v napadnutom rozhodnutí alebo aj v jemu predchádzajúcom konaní, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Citovaný dovolací dôvod napíňa okolnosť spočívajúca v tom, že napadnuté rozhodnutie sa opiera o dôkaz, ktorý nebol získaný alebo vykonaný v súlade so zákonom, pričom zároveň musí ísť o taký dôkaz, ktorý výlučne alebo v rozhodujúcej miere viedol k odsúdeniu obvineného (k tomu bližšie pozri rozhodnutie uverejnené v Zbierke pod č. 24/2020-I.).

Obvinený namietol zákonnosť obrazovo-zvukového záznamu získaného na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu z 18. mája 2017, sp. zn. BB-ŠTS-V-403-1/17-Ntt-331, zachytávajúceho okrem iného stretnutie obvineného so svedkom M.Š. U., ktoré sa uskutočnilo 9. augusta 2017 od 15.50.51 hod. do 12.53.32 hod. v kancelárii č. 3 ubytovne Policajného zboru na Popradskej ulici č. 70 v Košiciach, nakoľko: (i) uvedený príkaz môže byť arbitrárny, (ii) tento záznam je neúplný a príčina poruchy, ktorá to spôsobila, nebola riadne objasnená a (iii) tento záznam je sčasti nezrozumiteľný, a preto aj z neho vyhotovený prepis nie je doslovný.

V prvom rade treba uviesť, že ako vyplýva zo s. 6 rozsudku Špecializovaného trestného súdu a rovnako tak zo s. 6 uznesenia najvyššieho súdu, tento dôkaz bol kľúčový pre odsúdenie obvineného, a preto otázka jeho zákonnosti je relevantná z hľadiska prípadného naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Obvinený zároveň námietky, ktoré možno podradiť pod posudzovaný dovolací dôvod, použil vo svojom odvolaní, čím splnil podmienku ich predchádzajúceho uplatnenia v zmysle § 371 ods. 4 Trestného poriadku.

Príkaz na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov podľa § 114 Trestného poriadku v tomto prípade nie je dôkazom, resp. dôkazným prostriedkom, keďže sám osebe neobsahuje žiadne skutočnosti významné pre toto trestné konanie. Tým je až obrazovo-zvukový záznam, ktorého zákonnosť je však závislá od príkazu, na základe ktorého bol vyhotovený. Pritom niet sporu, že podstatnou náležitosťou príkazu na vyhotovenie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov, napriek výslovnej požiadavke zákona, je aj jeho odôvodnenie, z ktorého musí preskúmateľným spôsobom vyplývať splnenie podmienok na tento druh zásahu do základných práv a slobôd (k tomu pozri napr. Záhora, Jozef a kol.: *Obrazové a zvukové záznamy v trestnom konaní*. Bratislava, Wolters Kluwer 2018, s. 114-118).

V nadväznosti na uvedené najvyšší súd konštatuje, že príkaz sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu z 18. mája 2017, sp. zn. BB-ŠTS-V403-1/17-Ntt-331, bol riadne odôvodnený, nakoľko z neho vyplýva, prečo bol vydaný, vo vzťahu ku komu, na akú dobu a pre aký trestný čin.

Podľa § 114 ods. 6 v spojení s § 115 ods. 6 veta druhá Trestného poriadku obrazovo-zvukový záznam sa na vhodných elektronických nosičoch uchováva v celosti v spise, ktorých kópie si môže vyžiadať prokurátor a obvinený alebo obhajca.

Najvyšší súd v tejto súvislosti už judikoval, že je v rozpore s naposledy uvedenými ustanoveniami a zároveň porušením práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ak orgány činné v trestnom konaní alebo súd neumožnia obvinenému a jeho obhajcovi oboznámiť sa so všetkými vyhotovenými obrazovo-zvukovými záznamami, týkajúcimi sa konania, ktoré je obvinenému kladené za vinu. Nie je prípustné, aby dotknuté orgány selektívne samy vyhodnotili, čo je a čo nie je pre daný prípad relevantné z hľadiska uplatnenia práv obhajoby (rozhodnutie uverejnené v Zbierke pod č. 45/2018).

Vyhotovovanie obrazovo-zvukového záznamu od 18. mája 2017 do 15. augusta 2017, uloženého na 129 DVD nosičoch, súviselo s objasňovaním rozsiahlejšej trestnej činnosti, pre ktorú sa pôvodne viedlo spoločné konanie voči viacerým osobám pre viaceré skutky, pričom celý skutkový dej súvisiaci s obvineným sa odohral 9. augusta 2017 od 12.50.51 hod. do 12.53.32 hod., čiže za menej než 3 minúty.

Čo sa týka poruchy pri vyhotovovaní dotknutého záznamu, došlo k nej 24. júla 2017 od 10.34.30 hod. do 10.41.23 hod. a od 10.50.34 hod. do 10.54.33 hod., 25. júla 2017 od 12.27.13 hod. do 12.48.39 hod. a 26. júla 2017 od 08.55.02 hod. do 08.55.28 hod., od 08.55.33 do 08.55.58 hod. a od 08.57.03 hod. do 08.57.32 hod., a teda v celkom odlišné a z časového hľadiska vzdialené dni od inkriminovaného skutku.

Z uvedeného vyplýva, že skutok obvineného bol zaznamenaný v celom rozsahu, bez akejkoľvek poruchy, pričom ani obvinený netvrdí, že by chýbajúce sekvencie mali obsahovať skutočnosti relevantné pre posúdenie jeho viny. Na podklade týchto úvah možno dospieť k záveru o použiteľnosti namietaného záznamu ako dôkazu vo veci obvineného.

Pokiaľ obvinený v tejto súvislosti namietol, že prvostupňový súd sa nezaoberal príčinou poruchy pri vyhotovovaní obrazovo-zvukového záznamu, a teda spochybnil preskúmateľnosť jeho rozhodnutia, čo zodpovedá atribútom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, z odôvodnenia rozsudku Špecializovaného trestného súdu jasne vyplýva, že túto otázku súd nepovažoval za podstatnú, nakoľko k chybám v zázname došlo v čase nesúvisiacom s prejednávanou vecou, ako je vysvetlené aj v skoršej časti tohto rozhodnutia. Práve z tohto dôvodu Špecializovaný trestný súd zároveň odmietol doplniť dokazovanie za účelom dôkladnejšieho objasnenia príčiny uvedenej poruchy.

Podľa § 114 ods. 6 v spojení s § 115 ods. 6 veta prvá Trestného poriadku, ak sa má obrazovo-zvukový záznam použiť ako dôkaz, treba k nemu pripojiť, ak to vyhotovený záznam umožňuje, doslovný prepis záznamu v rozsahu zistených skutočností významných pre trestné konanie, s uvedením údajov o mieste, čase, orgáne, ktorý záznam vyhotovil, a zákonnosti vykonávania odpočúvania.

Samotná právna úprava predpokladá určité nedostatky v obrazovo-zvukovom zázname ako aj v prepise vyhotovenom na jeho základe pri objektívnej nemožnosti presného zachytenia záznamu do písomnej podoby; môže ísť o nezrozumiteľnosť záznamu zapríčinenú šumom prostredia či nejasným vyjadrovaním (prejavom), ktorý sa technicky nepodarilo zaznamenať. Inými slovami, ak takéto okolnosti nastanú, nespôsobujú nezákonnosť obrazovo-zvukového záznamu ani jeho prepisu, a preto takto formulované námietky nie je možné účinne podradiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Uvedené a im podobné nedostatky konkrétného dôkazu majú dopad výhradne na jeho hodnovernosť a dôkaznú silu, a teda vlastnosti, ktorých posúdenie dovolacím súdom prichádza do úvahy, iba ak dovolateľom je minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Namietaný obrazovo-zvukový záznam bol pritom vykonaný priamo prehratím jeho podstatnej časti a nie oboznámením súvisiaceho prepisu, v ktorom sa vyslovene uvádza, že dôvodom jeho nepresnosti a neúplnosti sú interiérové a situačné podmienky, za ktorých sa podkladový záznam odohral.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Tento dovolací dôvod pripúšťa dve navzájom sa nevylučujúce alternatívy námietok; prvá dovolateľovi umožňuje vyjadrovať nesúhlas s právnou kvalifikáciou skutku a druhá s nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia. Intenzita namietaného pochybenia zároveň musí zásadne ovplyvňovať postavenie obvineného (ide o tzv. materiálnu podmienku vyjadrenú v § 371 ods. 5 Trestného poriadku). Nielen z uvedeného, ale aj priamo z dikcie vety za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku pritom vyplýva, že prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu (ani iného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 Trestného poriadku) nemožno účinne uplatňovať námietky, ktorých cieľom je revízia nižšími súdmi ustálených skutkových zistení obsiahnutých vo výrokovej časti rozhodnutia. Námietky tohto typu (skutkové) môže v dovolacom konaní relevantne uplatňovať iba minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Ak teda najvyšší súd koná na základe dovolania obvineného či generálneho prokurátora, prípadne osôb uvedených v § 369 ods. 5 Trestného poriadku, nemôže preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku ani postup, akým súdy v konkrétnej veci vyhodnotili dôkaznú situáciu, nakoľko k takejto činnosti dochádza aplikáciou výhradne procesných ustanovení (pozri rozhodnutia uverejnené v Zbierke pod č. 57/2007-II. a 47/2014-II.). Inými slovami, dovolací súd rozhodujúci na podklade dovolania obvineného je viazaný skutkovým stavom zisteným v pôvodnom konaní, pričom ani dovolateľom tvrdený extrémny nesúlad právoplatne zisteného skutku s vykonanými dôkazmi nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie uverejnené v Zbierke pod č. 14/2015-III.).

Podľa § 131 ods. 3 Trestného zákona sa úplatkom na účely tohto zákona rozumie vec alebo iné plnenie majetkovej či nemajetkovej povahy, na ktoré nie je právny nárok.

Vychádzajúc zo znenia skutku, za ktorý bol obvinený uznaný za vinného, súdy nemali pochybnosť o existencii úplatku ponúknutého obvineným M. U. za vystavenie konkrétneho povolenia bez splnenia potrebných podmienok. Fakt, že sa v konaní nepodarilo špecifikovať podoba úplatku, na veci nič nemení, keďže definičné poňatie úplatku v zmysle § 131 ods. 3 Trestného zákona je natoľko široké, že v sebe zahŕňa akúkoľvek neoprávnenú výhodu, bez ohľadu na jej hodnotu. V tomto zmysle je prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona dokonaný už tým, ak napríklad páchatel' (podplácajúci) inému v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu ponúkne úplatok všeobecne slovami: „Čo Vám za to viem ponúknuť?“ alebo „Ako by som sa Vám za to mohol poďakovať/odplatiť/revanšovať?“. Identifikácia úplatku pre naplnenie skutkovej podstaty prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona teda nie je nevyhnutná.

S ohľadom na uvedené neobstojí ani obvineného domáhanie sa zásady *in dubio pro reo* (v pochybnostiach v prospech), ktoré je prejavom jeho neopodstatneného nesúhlasu s mierou skutkového zistenia stavu veci.

Z hľadiska bližšieho určenia úplatku, nad rámec kvalifikačného významu, možno osobitne poukázať na odôvodnenie rozsudku Špecializovaného trestného súdu (najmä s. 4 a 7), z ktorého vyplýva, že úplatkom v tejto veci bol individuálny hmotný predmet, ktorý mal obvinený pri sebe, nakoľko ho pred M. U. vybral zo svojej príručnej tašky, pôvodne vyhodnotený ako fľaša alkoholu.

Skutkové, a teda z pohľadu dovolacieho súdu irelevantné, sú tvrdenia obvineného odporujúce ustáleným skutkovým zisteniam, že sa riadne zúčastnil školenia, absolvoval testy a že usvedčujúca časť obrazovo-zvukového záznamu zachytáva (iba) prevzatie povolenia na vedenie služobných cestných vozidiel.

Na podklade týchto úvah najvyšší súd jednomyselne odmietol dovolanie obvineného.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.